

[Hans Thyge Jacobsen.]

alle ser hen til for at faa Arbejdet gjort mere grundigt, end det har været muligt at gøre det her under den forcerede Udvalgsbehandling.

Endelig havde det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen et Par venlige Ord til mig, fordi jeg under første Behandling havde udtalt mit Sympati for Tanken om, at der i Undtagelsestilfælde skulde gives Adgang til Aldersrente for Kvinder mellem 55 og 60 Aar. Det ærede Medlem talte stærkt personligt til mig, og jeg synes næsten, han nærmede sig til at blive en Helvedsprædikant. Men det ærede Medlem vil erindre, at noget af det første, jeg foretog mig under Udvalgsarbejdet, var at spørge om dette, og at Udvalget paa Grund af min Forespørgsel modtog en Redegørelse fra Arbejds- og Socialministeriet gaaende ud paa, at der i Danske Kvinders Nationalraad foregaa Overvejelser og Undersøgelser sigtende paa at stille Forslag om en Enkepension.

De Oplysninger, vi modtog fra Arbejds- og Socialministeriet, var overordentlig udførlige, idet man redegjorde for Forholdene i Sverige, New Zealand og Storbritannien, og der er en overordentlig Interesse knyttet til dette Stof her. Men jeg maa give Tilslutning til de Ord, hvormed Arbejds- og Socialministeriet sluttede sine Oplysninger, og som lød som følger:

„Medens Arbejds- og Socialministeriet paa nærværende Tidspunkt, hvor Resultatet af den af Danske Kvinders Nationalraad iværksatte Undersøgelse ikke foreligger, ikke mener at kunne drøfte Spørgsmaalet om eventuelle Ændringer i de Former for Hjælp, der staa til Raadighed for Enkerne, er Ministeriet af den bestemte Opfattelse, at det ikke mener at kunne tiltræde Tanken om at aabne Adgang til Aldersrente inden det fyldte 60de Aar for Kvinder eller Grupper af Kvinder.“

Det har jeg maattet affinde mig med. Naar der staa omfattende Undersøgelser paa vedrørende hele dette Problem, hvori baade offentlige og private Institutioner tager Del, forekommer det mig berettiget, at jeg har frafaldet mit primære Synspunkt og gerne vil afvente de kommende Resultater. Jeg anede ikke paa Forhaand, at dette Problem havde en saadan Aktualitet rundt omkring i Landene, som det viser sig at det har.

Jeg vil gerne slutte disse mine Udtalelser med at sige, at det altid er en vanskelig Ting at udarbejde et fuldt tilfredsstillende Forslag paa dette Lovgivningsomraade. Paa den ene Side har vi vore Ønsker

om at gøre det saa rigeligt og rundeligt som overhovedet muligt, og paa den anden Side har vi Hensynene at tage til Statens finansielle Situation og til den Kendsgerning, at Antallet af Medborgere, der maa være henvist til den offentlige Aldersdomsforsørgelse, er stedse stigende. Ikke mindst det sidste Hensyn er tungtvejende. Der er, hvad Aldersfordelingen i vort Samfund angaar, Slagside. I de kommende 10—25 Aar vil Antallet af gamle Medborgere være stedse stigende, og saadan som den økonomiske Udvikling former sig i vort moderne Samfund, vil et stedse stigende Antal af de gamle Medborgere være henvist til den offentlige Aldersdomsforsørgelse. Dette betyder, at vi skal være varsomme med i Dag at bevilge større Summer, end vi kan holde til i de kommende Aar. For jeg anser det for en Ulykke, om vi skulde komme til det Punkt, at vi blev nødt til at trække os tilbage og nedskære Ydelserne.

Vi maa gaa frem med Varsomhed. Hver Gang vi bevilger 5 Kr. mere til en Aldersrentemodtager, betyder det 1 Mill. Kr. for Statskassen, dermed er alting sagt. Hensynet til, at denne Lovgivning kan holde, maa være et Hensyn af overvejende Betydning, men det er min Opfattelse, at med det, vi nu er naaet til, har vi faaet en virkelig Forbedring og en Forbedring, som kan holde, og jeg vil udtale Haabet og Ønsket om, at de Medborgere, de gamle og de invaliderede, som vi altsaa har haft med at gøre i Udvalget og i denne Sal, maatte forstaa at modtage vort Arbejde i bedste Mening.

Første Næstformand (Arnth Jensen):

Jeg beklager, at det ærede Medlem Fru Ragnhild Andersen paa Grund af Distraction fra min Side ikke fik Ordet før den ærede foregaaende Taler, skønt det ærede Medlem som Ordfører for et Mindretal, der har stillet Ændringsforslag, efter Tingets Praksis skulde have haft Ordet før den sidste Taler. Det ærede Medlem Fru Ragnhild Andersen har Ordet.

Ragnhild Andersen: Ved Lovforslagets første Behandling her i det høje Ting udtalte jeg paa mit Partis Vegne, at Maalet med Revisionen af Folkeforsikringsloven maatte være at sikre de gamle og Invaliderne i vort Land en Tilværelse befriet for Frygt og for Nød. Ved den Lejlighed understregede jeg ogsaa som vort Partis Synspunkt, at man ikke kunde og ikke burde fastlægge Rentemodtagernes Forhold ud i Fremtiden uden at lægge Øre til deres egne Ønsker, ja, uden at tage dem med paa Raad, naar